

Ikonarc

MŰBÍRÁLAT - SZÍNHÁZ - LXI. évfolyam, 22. szám, 2017. június 2.

(Alekszandr Puskin: Borisz Godunov, Katona József Színház, május 27.)

Zsámbéki Gábor rendezése apró, szöveg alatti gesztusokból építkezik. Nem kanyarít példázatot, nem fest könnyen felfejthető allegóriát. Minden jelenet, minden mondat mögé hétköznapi, zsigerien ismerős, egyszerű helyzetet, viszonyt, motivációt rajzol. Pedig a puskini tragédia szövege felkínálja a cinikus hatalmi játszmák jól ismert, hideg, modellszerű színpadi leképezésének kívülálló megközelítését, az elemző távolságtartás menekülőútját: a didakszis lehetőségét. A téma felszínes olvasatának csábításával határhelyzetet teremt, amelynek vállalása másfelől a cinkosság, a leegyszerűsítő pszichologizálás kockázatával jár. Nem kényelmesen elítélni, vagy épp - kicsit kevésbé kényelmesen, de az empátia fölötti öntetszelgő elégedettséggel kompenzálva - felmenteni egy zsarnokot, hanem megérteni a zsarnokot az emberben: ebben az előadásban ez a *Borisz Godunov* tétje.